

RADYODA SEÇİM KONUŞMASI I

Radyoda yapılan seçim konuşması, 24 Mayıs 1977.

İşçiler, köylüler, emekçiler! Tüm yurtseverler, sözüm sizedir.

Can güvenliğinin ülkenin bir numaralı meselesi haline getirildiği günler yaşıyoruz. Can güvenliği, yaşama hakkı elbette bir insanın en başta gelen temel hakkıdır. Bir hükümet can güvenliğini sağlayamıyorsa, bu kendi başına o hükümeti mahkûm etmeye yeter. Ama neden silahlı saldırılar, cinayetler oluyor, neden bunlar önlenmiyor? Bu sorunun cevabını aramak, meselenin köküne inmek gerekir.

Her biri tek başına iktidara aday olduğunu söyleyen Adalet Partisi ile Cumhuriyet Halk Partisi, bu işaret ettiğimiz, meselenin köküne inme işine hiç yanaşmadan, birbirlerini karşılıklı suçlayarak, saldırı ve cinayetleri seçim kampanyalarında oy toplama aracı olarak kullanıyorlar. Her ikisi de seçim kampanyalarını cinayetler üzerine oturtular. “Oyları bana verin, tek başıma iktidara geleyim, ülke güllük güllüştürülür” diyorlar.

Arkadaşlar! Bilelim ki, bu kahredici olaylar bugünkü toplum düzeninden, emperyalizme bağımlı bu geri kapitalist düzenden kaynaklanıyor. Bu düzen emperyalizmin büyük tekellerinin, yerli büyük sermaye sınıflarının, büyük patronların, tüccarların, büyük toprak sahiplerinin çıkarlarına işliyor. Onlar kârlarına kârlar ekleyip zenginliklerini artırıyorlar. On yıl önce en yoksulla en zengin arasındaki gelir farkı 1’e 20 bin iken, şimdi 1’e 30 bin olmuştur. İşçi, köylü, emekçi, dar gelirli yığınlar ise, havai fişek gibi yükselen fiyatlar, hayat pahalılığı, işsizlik, yarınından güvensizlik, yeni kuşakların eğitimi gibi sorunların ve daha binbir sıkıntının yükü altında bunalmış durumda. Seçimlerden sonra durumun daha da kötüleşeceği şimdiden belli. Seçim öncesinde oy toplama kaygısıyla yapılmamış bir takım zamlar, örneğin, devlet fabrikalarının ürettiği mallarda ve petrole zamlar yapılması kaçınılmaz. Büyük bir devalüasyon da gelecek. Türk parasının değeri düşürülecek. Hem yabancı dış kuruluşlar, hem de yerli büyük sermaye bunu istiyor. Zamlar ve paranın değerinin düşürülmesi demek, tüm fiyatların daha da hızlı yükselmesi, halk kitlelerinin geçim sıkıntısının daha şiddetlenmesi demektir.

Bu durumu geniş halk kitleleri elbette gönül rızasıyla kabul edemezler; etmiyorlar ve etmeyeceklerdir. İşçi, köylü, kol ve kafa emekçisi kitleler gün günden bilinçleniyorlar, direniyor ve mücadele ediyorlar, tüm demokratik özgürlükleri canları pahasına kullanarak. Sömürü düzeninin sürdürülmesi, sermaye sınıflarının çıkarlarının korunabilmesi için kitlelerin bu direnç ve mücadelesinin kırılması gerek. Bunun için, silahlı saldırılar ve cinayetler, bunun için demokratik hak ve özgürlüklerin kısıtlanması, serbestçe kullanılmaması...

On milyonların yoksulluğu sayesinde varlıklarına varlık, kârlarına kâr katabilenler, çalışanların pahalılık, işsizlik yükü altında ezilmesinden çıkarı olanlar bu

durumun böyle sürüp gitmesini istedikleri için sokaklarda, meydanlarda cinayetler işlenmektedir. İşçilerin, emekçilerin, yurtseverlerin daha bilinçli, daha örgütlü, daha güçlü hale gelmemesi için demokratik kuruluşlara karşı baskı ve terör uygulanmaktadır. İşçileri, emekçileri tek bir bütün, sömürücülüğe ve emperyalizme karşı tek bir yumruk olmaktan alıkoymak için ırkçı, şoven milliyetçi, baskıcı bir politika izlenmektedir.

Tüm emekçi kitleler, demokratik, ilerici, yurtsever güçler baskı altına alınmak, sindirilmek, susturulmak istenmektedir. Seçimlere ilişkin olarak da, halka korku salmak, korku salarak oy toplayabilmektir amaçları.

Bu durumda, seçimler kendi başına bir çözüm değildir. Seçimler tek başına ne saldırıları durdurur, ne de diğer sorunları çözer. Yabancı ve yerli tekellerin, büyük sermayenin, büyük toprak sahiplerinin ekonomik gücünü kıracak köklü dönüşümlerin yapılması gerek; bunlar yapılmadıkça baskı, saldırı ve cinayetler de, pahalılık, işsizlik, yoksulluk ve diğer toplumsal belalar da sürüp gider.

Bu dönüşümlerin yapılması Adalet Partisi'nden beklenemez. Sermayenin has partisidir o. Bu düzen AP'nin temsil ettiği büyük sermaye sınıflarına yaradığı kadar, Demirel'in kendisine, kardeşlerine, yeğenlerine, diğer yakınlarına da yarıyor. Adalet Partisi bugünkü düzen ve gidişatla 2000 yılında "Büyük Türkiye" yaratma sevdasında. Bu ham hayallerle halk kitlelerini oyalama çabasında. Bu düzen ve gidişle sermaye sınıflarının varlıkları büyüyebilir ama, "Büyük Türkiye" filan gerçekleşmez. Demirel ve AP'si Türkiye'yi şimdiden tam iflase getirdi dayadı.

Milliyetçi Cephe koalisyonunun ikinci büyük ortağı Milli Selamet Partisi'nin sözde "selamet yolu" da geçit vermez bir yoldur. MSP de büyük sermaye ile, para babalarıyla içli dışlıdır. Milli Selamet Partisi elinde tuttuğu önemli Bakanlıkları bu içli dışlılığı geliştirmek yönünde kullanmıştır. Traktör, çimento, demir çelik karaborsasından MSP sorumludur. Bu karaborsalar hem büyük sermaye kesimlerine, hem MSP yöneticilerine yaramıştır; onları Türkiye'nin büyük zenginleri haline getirmiştir.

"Büyük Sanayi Hamlesi", "her ile bir fabrika" vaadleri ve iki karışık çukurlara iki kürek harç koyup temel atma merasimleri de seçim öncesi oy avcılığı çabalarından başka bir şey değildir.

Türkeş ve Milliyetçi Hareket Partisi kitlelerin sosyalizme yönelmesini önlemek için, kapitalizme karşı çıkıyor görünüp, onları, yeni bir düzen diye sunduğu "milliyetçi-toplumcu" yola çekmeye çalışmaktadır. Milliyetçi toplumculuk, bütün dünyanın bildiği gibi, faşizmin ikinci adıdır. Hitler de milliyetçi toplumcuydu. Bugün Türkeş'in MHP'si emperyalizmin işbirlikçisi büyük sermayenin ve onun partisidir olan Adalet Partisi'nin vurucu gücüdür; baskıların, kanlı saldırıların, cinayetlerin ilk elden sorumlusudur. Büyük sermaye, egemenliğini ve gücünü sürdürebilmek için MHP'ye, komandolarına, ülkücülerine ve benzerlerine her zaman ihtiyaç duyacak ve onları kullanacaktır.

Düzen değişikliği isteyen Cumhuriyet Halk Partisi. Ama onun "düzen değişikliği" diye önerdiklerinin hiç birisi kapitalist düzenin çerçevesi dışına çıkmıyor, sermaye sınıflarının ekonomik güç kaynaklarına dokunmuyor.

Oysa büyük sermayenin tekelleri, dış ticaret, bankalar ve sigortalar

emekçi halk yararına devletleştirilmeden; büyük sermayenin ülke ekonomisini ve politikasını kontrol eden gücü kırılmaz; Halk Partisi'nin çok karşı çıkar görüldüğü, araçların vurguncu kârları, istifçilik, karaborsacılık önlenemez; kredilerin kooperatiflere, küçük ve orta üreticilere yönlendirilmesi sağlanamaz.

Kalkınmanın köyden başlayacağını durmadan vurgulayan Halk Partisi programının toprak reformuna ilişkin bölümünde, ancak "toprağı kendileri işlemeyenlerin" topraklarının kamulaştırılıp dağıtılmasını temel ilke kabul ediyor. Bu demektir ki, binlerce dönümlük toprakları üzerinde büyük tarımsal işletmecilik yapan çiftlik sahiplerinin toprakları kamulaştırılmayacak, topraksız köylüye dağıtılmayacak. Kısacası CHP'nin kavlince büyük sermayenin ekonomik gücüne dokunmaksızın, "halk kesimi", "köykentler" gibi hayali tasarılarla "emekten yana hakça bir düzen" oluşturulacak, "halk iktidarı" gerçekleştirilecektir. Bu mümkün değildir. Dünyada bunun bir örneği yoktur. CHP'nin önerileri, hem kurttan, hem kuzudan yana olma politikasıdır. Olunamaz. Ya biri, ya ötekisi.

Düzen değişikliği gerçekten zorunludur. Ama düzen değişikliği kapitalizmden sosyalizme geçiştir. Ve sosyalizm bir hayal değildir. Bugün dünya üçte birinden fazlası sosyalist toplum düzende yaşamaktadırlar. Sosyalizme geçişin, sosyalizmi kurmanın ve geliştirmenin çeşitli aşamalarında. Her ülkede sosyalizm, o ülkenin şartlarına ulusal biçimler alarak, ama sosyalist özünü koruyarak gerçekleşmektedir. Ancak sosyalist düzende işçiler, köylüler, kol ve kafa emekçileri sömürüden, yoksulluktan, adaletsizliklerden kurtulabilmekte, özgür ve eşit şartlarda refahlı, yarınından güvenli bir yaşama kavuşabilmekte, tüm eğitim imkânlarından yararlanarak bilgili, yüksek kültürlü bir düzeye erişebilmektedirler. Ancak sosyalist düzende çeşitli din ve toplulukları, ulusal topluluklar ve uluslar özgür ve eşit şartlarda kardeşçe bir arada yaşayabilmektedirler. Ve ancak tüm ülkeler sosyalist düzene geçtiğindedir ki, dünya barışı sağlam temellere oturacak, savaşlar insanlık tarihinden silinecektir.

Milliyetçi Cephe partilerinin körüklediği ve CHP'nin de katıldığı komünizm düşmanlığı ticareti, aslında, sosyalist düzenin bu gerçek yüzünü kitlelerden saklayabilmek içindir. Onları sosyalizmi amaçlayan gerçek düzen değişikliği isteğinden geri tutmak ve bir korku havası yaratarak seçimlerde oy toplayabilmek içindir. Ama bu gayretleri boşunadır, tarihin sosyalizme doğru akışını hiç bir güç durduramaz.

Türkiye dünyanın kapitalizmden sosyalizme geçiş süreci içindedir. İşçi sınıfımızın bağımsız partisi olan Türkiye İşçi Partisi Türkiye'de bu geçişi gerçekleştirme mücadelesi vermektedir.

Değerli kardeşlerim!

Şimdi seçim dönemindeyiz. Sermaye partileri seçmen kitlesinin artık eskisi gibi gözü kapalı kendilerine oy vermediğini görüyorlar. Oy toplayabilmek için sermaye partilerinin hepsi işçiden, köylüden, emekçiden yana görünme çabasında ve bol vadelerde bulunma yarışındadırlar.

Oysa şimdi halka bol bol vaadlerde bulunan bu partilerin hepsi yakındıkları bugünkü durumdan sorumludurlar, çünkü geçmişte bu partilerin hepsi, ya parti olarak, ya da o zamanın bir partisinde yeralan politikacılar olarak iktidar sorumluluğunu taşımışlardır. AP'si, CHP'si, MSP'si ve diğerlerinin hepsi iktidarda oldular ve iktidarı paylaştılar. Bugünkü durum birdenbire ortaya çıkmamıştır; geçmişte

yapılanların, geçmişte izlenen politikaların sonucudur. Dün bugünü doğurmuştur. Şimdi ne yakınıyorlar? Şimdi vaad ettiklerini niçin o zaman yapmadılar?

Yalnızca sosyalistler, Türkiye İşçi Partililer dün de, bugün de oldum olası, sömürücü kapitalist düzene karşı çıkmışlar, yılmadan, yalpalamadan, kaytarmadan, işçinin, köylünün, emekçinin hak ve çıkarlarını; ulusal bağımsızlığı ve demokratik özgürlükleri savunmuşlardır. Demirel bunu itiraf etmek durumunda kalmıştır. Mart ayında, CHP ile TİP'i kıyaslayan bir demecinde TİP'liler için, "Onlar 30-35 senedir aynı şeyleri söylerler, hapse girer çıkarlar yine aynı şeyleri söylerler" demiştir. Evet, biz sosyalistler, Türkiye İşçi Partililer, gün gelir hapse tükürürüz, işten atılırız, coplanır, kurşunlanırız ama halkı ezen bu sömürü düzenine karşı çıkmaktan, sosyalizm davasını savunmaktan, bu uğurda mücadele vermekten geri durmayız.

Yalnızca Türkiye İşçi Partisi, göğsünü gere gere, dobra dobra, "Ben işçi sınıfının partisiyim" diyor; başka hiç bir parti bunu diyemiyor. Yalnızca Türkiye İşçi Partisi, yoksul köylülerin, köylü-kentli küçük üreticilerin, emekçilerin işçi sınıfıyla birlik olmasından, dayanışmasından, elbirliği ile sömürüden kurtulabileceklerinden söz ediyor ve bunu gerçekleştirmek uğruna mücadele veriyor. Başka hiç bir parti bunu yapmıyor.

Bir de partilerin iç yapılarına bakalım. Partiler insanlardan oluşur. Türkiye İşçi Partisi kimlerden oluşuyor, öteki partiler kimlerden?

Türkiye İşçi Partisi'nin üyelerinin ve yöneticilerinin yarısı işçi, diğer yarısı da köy ve kent emekçisi, kol ve kafasıyla çalışanlar. Türkiye İşçi Partisi'nde büyük patron, büyük tüccar, büyük toprak ağası veya onların adamları olan kimse yok. Öbür partilerde ise durum tam tersi.

Milletvekili adaylarının da durumu aynı. Partimizin milletvekili adaylarından %44'ü işçi, geri kalanı da köyden, kentten kol ve kafa emekçisi. Milletvekili adayları içinde de büyük patron, tüccar, ağa veya onların hısımları, adamları yok. Öbür partilerde ise sadece bunlar var ve de bir iki sendika ağası. Her biri onbinlerce lira ödeyerek o partilerin adayları olabildiler. Milletvekili adaylığı bir ticaret oldu.

Bir an için düşünmek gerek: Patronların, tüccarların, ağaların, zenginlerin veya onların yakınlarının, adamlarının içinde yer aldığı, milletvekili oldukları partiler, neler vaad ederlerse etsinler, gerçekten işçinin, köylünün, emekçinin; dar gelirlinin ve yoksulun hak ve çıkarlarından yana işler yapabilirler mi, onlardan yana bir politika izleyebilirler mi? Hiç insan kendi bindiği dalı keser mi?

5 Haziran'da seçim var. Bu seçimde Türkiye İşçi Partisi mutlaka Millet Meclisi'ne girecektir. İşçilerin, köylülerin, emekçilerin, sosyalistlerin, ilericilerin ve gerçekten demokrasi yanlısı olanların oyları, Türkiye İşçi Partisi'ne Meclis'in kapılarını açacaktır.

Türkiye İşçi Partisi henüz iktidara aday değildir. Ama bundan ötürü "oyum boşa gitmesin", "oylar bölünmesin" diye düşünüp başka bir partiye oy vermek temelden yanlış olur. Böyle yanlış bir düşünce ve davranışı yayma propagandası yapılıyor. Oysa, seçimler kendi başına bir çözüm değildir. Düğüm noktası, seçim sonucunda işçi, emekçi halk kitlelerinin Meclis'te gerçekten temsil edilip edilmemesidir. Meclis'te işçi, köylü, emekçi kitleler; ilericiler, yurtsever, demokratik güçler işçi sınıfının bağımsız partisi aracılığıyla temsil olunmazlarsa; sermaye sınıflarının çeşitli par-

tileri karşısına işçi, emekçi sınıf ve tabakaların partisi dikilmezse, Meclis çalışmaları sermaye partilerinin karşılıklı çekişmelerine ve pazarlıklarına terk edilmiş olur. Ve sermaye partileri seçimden önce yaptıkları vaadleri kolayca unutma, savsaklama yoluna girerler. Bu durumu önleyebilmek, oluşacak iktidarı ve muhalefeti, demokratik özgürlükler, tam bağımsızlık, işçi ve emekçi kitlelerin hak ve çıkarları doğrultusunda etkileyebilmek, o partiler üzerinde demokratik toplumsal muhalefetin tutarlı, sebatlı, cesur mücadelesini, baskısını duyurabilmek için Türkiye İşçi Partisi Millet Meclisi'ne girmelidir ve girecektir. Türkiye İşçi Partisi, burjuva partilerinin büyük sermayeden yana, emekçi halk kitlelerine karşı izledikleri politikayı, önerdikleri ve giriştikleri işleri; emperyalizme, yabancı sermayeye, çokuluslu şirketlere verdikleri tavizleri gözler önüne sergilemek için Meclis'e girecektir. Türkiye İşçi Partisi işçiler, köylüler, tüm kol ve kafa emekçileri yararına öneriler, kanun teklifleri getirmek ve bunun mücadelesini vermek için Meclis'e girecektir. Türkiye İşçi Partisi, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesini parlamento içinde de sürdürmek ve böylece mücadeleyi bu yarıyla da güçlendirmek için Meclis'e girecektir.

İşçiler, köylüler, emekçiler! Yurtseverler, ilericiler, demokratlar!

Türkiye İşçi Partisi'nin Meclis'e girmesinin anlamı ve önemi budur. Sözüm sizleredir. Oylarınızı bu anlayış, bu bilinç içinde vereceğinize inanıyorum. Bu günler karanlık görünse de aydınlık yarınların meşalesini içinde taşıyor. Bu meşale, yarınları aydınlatacak olan güç, sizlersiniz.

Selam hepinize! Çark Başak'a selam!

Selam dünyanın ve Türkiye'nin aydınlık geleceğine!

Yürüyüş, Sayı 112, 31 Mayıs 1977